

DOMSTOLENS DOM (tredje avdelningen)

den 16 juni 2011 *

I mål C-462/09,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 234 EG, framställd av Hoge Raad der Nederlanden (Nederländerna) genom beslut av den 20 november 2009, som inkom till domstolen den 25 november 2009, i målet

Stichting de Thuiskopie

mot

Opus Supplies Deutschland GmbH,

Mijndert van der Lee,

Hananja van der Lee,

meddelar

* Rättegångsspråk: nederländska.

DOMSTOLEN (tredje avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden K. Lenaerts samt domarna R. Silva de Lapuerta, G. Arestis, J. Malenovský (referent) och T. von Danwitz,

generaladvokat: N. Jääskinen,
justitiesekreterare: förste handläggaren M. Ferreira,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 15 december 2010,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

- Stichting de Thuiskopie, genom T. Cohen Jehoram och V. Rorsch, advocaten,
- Opus Supplies Deutschland GmbH samt Mijndert och Hananja van der Lee, genom D. Visser och A. Quaedvlieg, advocaten,
- Belgiens regering, genom T. Materne och J.-C. Halleux, båda i egenskap av ombud,
- Spaniens regering, genom N. Díaz Abad, i egenskap av ombud,

- Litauens regering, genom D. Kriauciūnas och L. Liubertaitė, båda i egenskap av ombud,

- Österrikes regering, genom E. Riedl och G. Kunnert, båda i egenskap av ombud,

- Finlands regering, genom J. Heliskoski, i egenskap av ombud,

- Europeiska kommissionen, genom A. Nijenhuis och J. Samnadda, båda i egenskap av ombud,

och efter att den 10 mars 2011 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

- ¹ Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 5.2 b och 5.5 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/29/EG av den 22 maj 2001 om harmonisering av vissa aspekter av upphovsrätt och närstående rättigheter i informationssamhället (EGT L 167, s. 10).

- 2 Begäran har framställts i ett mål mellan å ena sidan Stichting de Thuiskopie (nedan kallad Stichting) och å andra sidan Opus Supplies Deutschland GmbH (nedan kallat Opus) och Mijndert och Hananja van der Lee, som är styrelseledamöter i Opus. Målet rör Opus skyldighet att erlägga den avgift som är avsedd att finansiera rimlig kompensation för upphovsrättsinnehavare med anledning av exemplarframställning för privat bruk (nedan kallad avgift för privatkopiering).

Tillämpliga bestämmelser

Direktiv 2001/29

- 3 Skälen 9, 10, 31, 32, 35 och 38 i direktiv 2001/29 har följande lydelse:

”(9) Utgångspunkten för en harmonisering av upphovsrätt och närstående rättigheter måste vara en hög skyddsnivå, eftersom dessa rättigheter har en avgörande betydelse för det intellektuella skapandet. Skyddet av dem bidrar till att bevara och utveckla kreativiteten och gagnar upphovsmän, utövande konstnärer, producenter, konsumenter, kultur, näringsliv och allmänhet. Immaterialrätt har därför erkänts som en integrerad del av äganderätten.

(10) För att uphovsmännen och de utövande konstnärerna skall kunna fortsätta med sin skapande och konstnärliga verksamhet måste de få en skälig ersättning för utnyttjandet av sina verk och detsamma gäller producenterna som måste kunna finansiera denna verksamhet. ...

...

(31) En skäligen avvägning mellan rättigheter och intressen hos de olika kategorierna av rättsinnehavare samt mellan de olika kategorierna av rättsinnehavare och användarna av skyddade alster måste upprätthållas. ...

(32) Detta direktiv innehåller en uttömmande förteckning över undantagen och inskränkningarna från mångfaldiganderätten och rätten till överföring till allmänheten. Vissa undantag och inskränkningar gäller endast mångfaldiganderätten, när så är lämpligt. I denna förteckning tas vederbörlig hänsyn till de olika rättstraditionerna i medlemsstaterna, samtidigt som syftet är att säkerställa en fungerande inre marknad. Medlemsstaterna bör nå samstämmighet i tillämpningen av dessa undantag och inskränkningar, och detta kommer att utvärderas vid den kommande översynen av genomförandelagstiftningen.

...

(35) När det gäller vissa undantag eller inskränkningar bör rättsinnehavarna få rimlig kompensation för att ge dem skälig ersättning för användningen av deras skyddade verk eller andra alster. Vid fastställande av formen, de närmare bestämmelserna om och den eventuella nivån på denna rimliga kompensation bör de särskilda förhållandena i varje enskilt fall beaktas. När dessa förhållanden bedöms är ett värdefullt kriterium den eventuella skadan för rättsinnehavarna av åtgärden i fråga. I de fall när rättsinnehavarna redan har erhållit betalning i någon annan form, t.ex. som en del av en licensavgift, behöver det inte krävas någon särskild eller separat betalning. Vid fastställandet av nivån på den rimliga kompensationen bör full hänsyn tas till i hur stor utsträckning sådana tekniska åtgärder som avses i detta direktiv används. I vissa situationer när förfånget för rättsinnehavaren är obetydligt behöver det inte uppkomma någon betalningsskyldighet.

...

(38) Medlemsstaterna bör ges möjlighet att besluta om undantag eller inskränkningar, förutsatt att rimlig kompensation säkerställs, från mångfaldiganderätten för vissa former av mångfaldigande av ljudmaterial, bildmaterial och audiovisuellt material för privat bruk. Detta kan omfatta införande eller förlängning av ersättningssystem som kompensation för förfånget för rättsinnehavarna. ...”

4 I artikel 2 i direktiv 2001/29, med rubriken ”Rätten till mångfaldigande”, föreskrivs följande:

”Medlemsstaterna skall föreskriva en ensamrätt att tillåta eller förbjuda direkt eller indirekt, tillfälligt eller permanent, mångfaldigande, oavsett metod och form, helt eller delvis

a) för upphovsmän: av deras verk,

b) för utövande konstnärer: av upptagningar av deras framföranden,

c) för fonogramframställare: av deras fonogram,

d) för framställarna av de första upptagningarna av filmer: av original och kopior av deras filmer,

e) för radio- och televisionsföretag: av upptagningar av deras utsändningar, trådöverförda såväl som luftburna, inklusive kabel- och satellitsändningar.”

5 Artikel 5 i direktiv 2001/29 har rubriken ”Undantag och inskränkningar”. I artikel 5.2 b föreskrivs följande:

”Medlemsstaterna får föreskriva undantag eller inskränkningar från den rätt till mångfaldigande som avses i artikel 2 i följande fall:

...

b) För mångfaldigande på alla typer av medier utfört av en fysisk person för privat bruk och där syftet varken direkt eller indirekt är kommersiellt, under förutsättning att rättsinnehavarna får rimlig kompensation varvid hänsyn skall tas till huruvida de tekniska åtgärder som avses i artikel 6 har tillämpats på det berörda verket eller alstret eller inte.”

6 Artikel 5.5 i samma direktiv har följande lydelse:

”De undantag och inskränkningar som föreskrivs i punkterna 1, 2, 3 och 4 får endast tillämpas i vissa särskilda fall som inte strider mot det normala utnyttjandet av verket eller annat alster och inte oskäligt inkräktar på rättsinnehavarnas legitima intressen.”

Den nationella lagstiftningen

- 7 Artikel 16 c.1–3 i upphovsrättslagen (Auteurswet, *Staatsblad* 2008, nr 538) har följande lydelse:

”1. Mångfaldigande helt eller delvis av ett verk via ett medium som är avsett att återge ett verk anses inte utgöra intrång i upphovsrätten till litterära, vetenskapliga och konstnärliga verk om mångfaldigandet sker utan att ett direkt eller indirekt kommersiellt syfte föreligger och uteslutande för egen övning, studier eller för enskilt bruk av den fysiska person som genomför mångfaldigandet.

2. För sådant mångfaldigande som avses i första punkten ska en rimlig kompensation erläggas till förmån för upphovsmannen eller dennes rättighetshavare. Skyldigheten att erlagga kompensation åvilar tillverkaren eller importören av sådana medier som avses i första punkten.

3. Med avseende på tillverkare uppkommer ersättningsskyldigheten vid den tidpunkt då de medier som denne tillverkat kan föras ut på marknaden. Med avseende på importörer uppkommer denna skyldighet vid importen.”

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

- 8 Såsom framgår av artikel 16 c.1 i upphovsrättslagen har Konungariket Nederländerna infört ett undantag för privatkopiering i sin nationella rättsordning. Enligt artikel 16.2 i nämnda lag åvilar det tillverkaren eller importören av medier för mångfaldigande att erlagga avgift för privatkopiering.

- 9 Stichting är det nederländska organ som svarar för att uppbära avgifter för privatkopiering.

- 10 Opus är ett bolag etablerat i Tyskland som via internet saluför tomma, det vill säga oinspelade, lagringsmedier. Verksamheten riktar sig bland annat mot Nederländerna, genom nederländskspråkiga webbplatser som vänder sig till nederländska konsumenter.

- 11 Enligt Opus försäljningsvillkor behandlas nederländska konsumenters internetbeställningar i Tyskland, och varorna sänds per post från Tyskland till Nederländerna för kundens räkning och i dennes namn, även om det förvisso är Opus som anlitar transportören.

- 12 Opus betalar varken i Nederländerna eller i Tyskland någon avgift för privatkopiering avseende de lagringsmedier som säljs till kunderna i Nederländerna. Den hänskjutande domstolen har även uppgett att priserna för de lagringsmedier som Opus saluför inte inkluderar avgifter för privatkopiering.

- 13 Stichting väckte talan mot Opus vid nederländsk domstol och yrkade betalning av ovannämnda avgift. Stichting anförde därvid att Opus ska betraktas som importör i den mening som avses i upphovsrättslagen och därmed är skyldig att betala avgiften för privatkopiering.

- 14 Opus bestred, med hänvisning till försäljningsvillkoren, att bolaget ska anses vara importör till Nederländerna av de lagringsmedier det saluför. Opus har anført att det är de nederländska köparna, det vill säga de enskilda konsumenterna, som ska anses vara importörer.

- 15 De nederländska domstolarna i första instans och i andra instans (efter överklagande) godtog Opus invändning och ogillade Stichtings yrkande om betalning. Stichting överklagade till den hänskjutande domstolen.
- 16 Den hänskjutande domstolen frågar sig huruvida de lägre instanserna har avgjort tvisten på ett sätt som är förenligt med direktiv 2001/29. Att betrakta köparen, det vill säga den enskilde konsumenten, som importör och därmed som betalningsskyldig vad gäller avgiften för privatkopiering skulle enligt Hoge Raad betyda att denna ersättning i realiteten inte kan uppbäras, eftersom den enskilde köparen i praktiken är svår att identifiera. Hoge Raad frågar sig därför om inte begreppet importör ska uppfattas i en vidare mening än den rent språkliga betydelse ordet har, med hänsyn tagen även till lagringsmediernas slutdestination, vilken är känd även för den yrkesmässige säljaren.
- 17 Under dessa omständigheter beslutade Hoge Raad der Nederlanden att vilandeförklara målet och ställa följande tolkningsfrågor till domstolen:
- ”1) Innehåller direktiv [2001/29], och särskilt artikel 5.2 b och 5.5 i detta, något underlag för att besvara frågan om vem som i den nationella lagstiftningen ska anses vara skyldig att utge den ’rimliga kompensation’ som avses i nämnda artikel 5.2 b? Om denna fråga besvaras jakande, vilket är detta underlag?
- 2) Om det är fråga om ett distansavtal där köparen har hemvist i en annan medlemsstat än säljaren, fordrar då artikel 5.5 i direktivet att nationell rätt ska ges en så vid tolkning att den ’rimliga kompensation’ som avses i artikel 5.2 b i åtminstone ett av de länder som berörs i nämnda avtal ska erläggas av en part som uppträder som näringsidkare?”

Prövning av tolkningsfrågorna

Den första frågan

- 18 Den hänskjutande domstolen har ställt den första tolkningsfrågan för att få klarhet i huruvida bestämmelserna i direktiv 2001/29, särskilt artikel 5.2 b och 5.5, ska tolkas så, att de innehåller underlag för att avgöra vem som ska anses vara skyldig att erlagga den rimliga kompensationen för privatkopiering.
- 19 Domstolen erinrar inledningsvis om att medlemsstaterna enligt artikel 2 i direktiv 2001/29 i princip ska föreskriva en ensamrätt för upphovsmännen att tillåta eller förbjuda direkt eller indirekt, tillfälligt eller permanent, mångfaldigande av deras verk, oavsett metod och form, helt eller delvis.
- 20 Enligt artikel 5.2 b i detta direktiv får dock medlemsstaterna föreskriva undantag eller inskränkningar från upphovsmannens exklusiva rätt till mångfaldigande av sitt verk, när det är fråga om mångfaldigande på alla typer av medier utfört av en fysisk person för privat bruk och där syftet varken direkt eller indirekt är kommersiellt (det så kallade undantaget för privatkopiering).
- 21 Undantag för privatkopiering får dock enligt artikel 5.5 i direktivet endast införas om tre villkor är uppfyllda, nämligen att undantagen endast tillämpas i vissa särskilda fall, att de inte strider mot det normala utnyttjandet av verket och slutligen att de inte oskäligt inkräktar på upphovsrättsinnehavarnas legitima intressen.

- 22 Vad gäller det sistnämnda villkoret är de medlemsstater som beslutar sig för att införa undantaget för privatkopiering i sin nationella rätt därför enligt artikel 5.2 b i direktiv 2001/29 skyldiga att föreskriva en rätt till "rimlig kompensation" för rättsinnehavarna (se även dom av den 21 oktober 2010 i mål C-467/08, Padawan, REU 2010, s. I-10055, punkt 30).
- 23 Vad beträffar svaret på frågan om identifieringen av vem som ska anses skyldig att erlægga den rimliga kompensationen, konstaterar domstolen att bestämmelserna i direktiv 2001/29 inte uttryckligen behandlar denna fråga. Medlemsstaterna har därför ett stort utrymme för skönsässig bedömning när det gäller att bestämma vem som ska erlægga denna kompensation.
- 24 Domstolen har redan tidigare slagit fast att utformningen av och nivån på den rimliga kompensationen står i samband med den skada som upphovsmannen lider till följd av att det skyddade verket mångfaldigas för privat bruk utan vederbörandes tillstånd. Sett ur detta perspektiv ska den rimliga kompensationen betraktas som en ersättning för upphovsmannens skada (domen i det ovan nämnda målet Padawan, punkt 40).
- 25 Såsom framgår av skäl 31 i direktiv 2001/29, liksom av punkt 43 i domen i det ovan nämnda målet Padawan, måste det upprätthållas en "skälig avvägning" mellan rättigheter och intressen hos å ena sidan upphovsmännen, som uppstår av den rimliga kompensationen, och å andra sidan användarna av skyddade alster.
- 26 Eftersom den person som har förorsakat skada för den som innehar ensamrätten till mångfaldigande är den som för privat bruk på sådant sätt mångfaldigar ett skyddat verk utan föregående tillstånd från rättsinnehavaren, ankommer det i princip på denna person att ersätta den skada som uppkommit genom mångfaldigandet genom att finansiera rättsinnehavarens kompensation (domen i det ovan nämnda målet Padawan, punkt 45).

- 27 Domstolen har emellertid medgett att medlemsstaterna – med tanke på de praktiska svårigheter som är förenade med att identifiera privat användarna och ålägga dem att ersätta rättsinnehavarna för deras skada – i syfte att finansiera den rimliga kompensationen får införa en ”avgift för privatkopiering”, som inte belastar de berörda privatpersonerna utan dem som förfogar över utrustning, apparater och medier för digitalt mångfaldigande och, i denna egenskap, rättsligt eller faktiskt ställer utrustningen till privatpersoners förfogande eller tillhandahåller dem en tjänst i form av mångfaldigande. Inom ramen för ett sådant system ska avgiften för privatkopiering tas ut av dem som förfogar över utrustningen (domen i det ovannämnda målet Padawan, punkt 46).
- 28 Domstolen har vidare preciserat att då ett sådant system gör det möjligt för de avgiftsskyldiga att låta kostnaden för privatkopieringsavgiften få genomslag på priset för att tillhandahålla utrustningen, apparaterna och medier för mångfaldigande eller priset för den tillhandahållna mångfaldigandetjänsten, kommer kostnaden för avgiften i slutändan att övervältras på de privata användare som betalar detta pris. Detta får anses uppfylla kravet på en ”skäligen avvägning” mellan upphovsmännens intressen och intressena hos användarna av de skyddade alstren (domen i det ovannämnda målet Padawan, punkterna 48 och 49).
- 29 Av vad som anförts följer att den första tolkningsfrågan ska besvaras på följande sätt. Bestämmelserna i direktiv 2001/29, särskilt artikel 5.2 b och 5.5, ska tolkas så, att en slutanvändare som för privata ändamål mångfaldigar ett skyddat verk i princip ska anses skyldig att erlagga den rimliga kompensationen enligt nämnda artikel 5.2 b. Medlemsstaterna får dock införa en avgift för privatkopiering som ska erläggas av dem som ställer utrustning, apparater eller medier för mångfaldigande till slutanvändarnas förfogande, då de har möjlighet att låta kostnaden för denna avgift få genomslag på det pris för detta tillhandahållande som erläggs av slutanvändaren.

Den andra frågan

- 30 Den hänskjutande domstolen har ställt den andra tolkningsfrågan för att få klarhet i huruvida direktiv 2001/29 innebär att nationell rätt måste tolkas så, att den rimliga kompensationen ska kunna uppbäras från en betalningsskyldig som uppträder som näringsidkare i det fallet att en köpare har ingått ett distansavtal med en yrkesmässig säljare av utrustning, apparater eller medier för mångfaldigande och avtalsparterna har hemvist i olika medlemsstater.
- 31 Det ska därvid betonas att artikel 5.5 i direktiv 2001/29, som innehåller ett antal kumulativa tillämpningsvillkor bland annat för undantaget för privatkopiering, inte i sig specifikt indikerar någon särskild tolkning rörande vem som, vid ett distansavtal såsom det i det nationella målet, är skyldig att erlagga den rimliga kompensationen till upphovsmännen med anledning av undantaget för privatkopiering.
- 32 Det framgår dock av skäl 9 i direktiv 2001/29 att unionslagstiftaren eftersträvar en hög skyddsnivå för upphovsrätt och närstående rättigheter, eftersom dessa har en avgörande betydelse för det intellektuella skapandet. Skyddet av dem bidrar till att bevara och utveckla kreativiteten och gagnar upphovsmän, utövande konstnärer, producenter, konsumenter, kultur, näringsliv och allmänhet. Därför måste, enligt skäl 10 i direktivet, upphovsmännen och de utövande konstnärerna få en skälig ersättning för utnyttjandet av deras verk för att kunna fortsätta med sin skapande och konstnärliga verksamhet.
- 33 Det framgår i synnerhet av artikel 5.2 b och av skäl 35 i nämnda direktiv att i de medlemsstater som har infört ett undantag för privatkopiering bör rättsinnehavarna få rimlig kompensation för att ge dem skälig ersättning för att deras skyddade verk

eller andra alster används utan tillstånd. Vidare får, enligt artikel 5.5 i direktivet, ett undantag för privatkopiering inte oskäligt inkräkta på upphovsmannens legitima intressen.

- 34 Av detta följer att dessa bestämmelser – för att de inte ska förlora sin ändamålsenliga verkan – måste innebära att en medlemsstat som har infört ett undantag för privatkopiering i sin nationella rätt även har en skyldighet att inom ramen för sin behörighet säkerställa en effektiv uppbörd av den rimliga kompensation som ska ersätta upphovsmännen för den skada de lider, särskilt om skadan uppkommer i den medlemsstaten.
- 35 Då det, såsom påpekas i punkt 26 ovan, i princip ankommer på de slutanvändare som för privat bruk mångfaldigar ett skyddat verk utan föregående tillstånd från rättsinnehavaren att ersätta den skada som därmed uppkommer, kan det presumeras att den skada som ska ersättas uppkommer i den medlemsstat där dessa slutanvändare är bosatta.
- 36 Av vad som anförts följer att om en medlemsstat har infört ett undantag för privatkopiering i sin nationella rätt och om de slutanvändare som för privat bruk mångfaldigar ett skyddat verk är bosatta i den medlemsstaten, är medlemsstaten skyldig att i enlighet med sin territoriella behörighet säkerställa en effektiv uppbörd av den rimliga kompensation som upphovsmännen har rätt till för den skada de lidit i nämnda stat.
- 37 Vad gäller det nationella målet är det utrett att den skada som upphovsmännen lider uppkommer i Nederländerna, med tanke på att köparna, som är slutanvändare av skyddade verk för privat bruk, är bosatta där. Det är också utrett att Konungariket

Nederländerna har valt att införa ett system för att uppbära den rimliga kompensation som ska betalas med anledning av undantaget för privatkopiering från tillverkaren eller importören av medier avsedda för mångfaldigande av skyddade verk.

- 38 Enligt de uppgifter som lämnats i begäran om förhandsavgörande är det i samband med sådana avtal som det i det nationella målet i praktiken omöjligt att uppbära sådan kompensation från slutanvändarna i egenskap av importörer av sådana medier till Nederländerna.
- 39 Om så är fallet – och med hänsyn till att det uppbördssystem som den berörda medlemsstaten har valt inte frångår den dess skyldighet att faktiskt säkerställa att förfördelade upphovsmän erhåller rimlig kompensation för den skada som uppkommit i den staten – ankommer det på myndigheterna, särskilt domstolarna, i den medlemsstaten att tolka nationell rätt på ett sätt som är förenligt med denna skyldighet att faktiskt säkerställa uppbörden av nämnda kompensation från den säljare som bidragit till importen av de aktuella medierna och ställt dessa till slutanvändarnas förfogande.
- 40 Under sådana omständigheter som beskrivs bland annat i punkt 12 ovan saknar det därvid betydelse för medlemsstatens ovannämnda skyldighet att en yrkesmässig säljare – som med anledning av ett sådant distansavtal som i det nationella målet ställer utrustning, apparater eller medier för mångfaldigande till förfogande för en köpare, i egenskap av slutanvändare, bosatt i den medlemsstaten – för sin del är etablerad i en annan medlemsstat.
- 41 Av vad som anförts följer att den andra tolkningsfrågan ska besvaras på följande sätt. Bestämmelserna i direktiv 2001/29, särskilt artikel 5.2 b och 5.5, ska tolkas så, att det ankommer på en medlemsstat – som har infört ett system med avgifter för privatkopiering som erlaggs av tillverkaren eller importören av medier för mångfaldigande

av skyddade verk, och inom vars territorium skadan uppstår för upphovsmännen genom att köpare bosatta där använder deras verk för privat bruk – att säkerställa att dessa upphovsmän faktiskt erhåller den rimliga kompensation som är avsedd att ersätta dem för denna skada. Enbart den omständigheten att en yrkesmässig säljare av utrustning, apparater eller medier för mångfaldigande är etablerad i en annan medlemsstat än den där köparna är bosatta saknar betydelse för denna skyldighet att åstadkomma ett visst resultat. Det ankommer på den nationella domstolen att, för det fall det är omöjligt att säkerställa att den rimliga kompensationen uppbärs från köparna, tolka sin nationella rätt så, att denna kompensation kan uppbäras från en betalningsskyldig som uppträder som näringsidkare.

Rättegångskostnader

- ⁴² Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (tredje avdelningen) följande:

- 1) Bestämmelserna i Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/29/EG av den 22 maj 2001 om harmonisering av vissa aspekter av upphovsrätt och närstående rättigheter i informationssamhället, särskilt artikel 5.2 b och 5.5, ska tolkas så, att en slutanvändare som för privata ändamål mångfaldigar ett skyddat verk i princip ska anses skyldig att erlagga den rimliga kompensationen enligt nämnda artikel 5.2 b. Medlemsstaterna får dock införa en avgift**

för privatkopiering som ska erläggas av dem som ställer utrustning, apparater eller medier för mångfaldigande till slutanvändarnas förfogande, då de har möjlighet att låta kostnaden för denna avgift få genomslag på det pris för detta tillhandahållande som erläggs av slutanvändaren.

- 2) Direktiv 2001/29, särskilt artikel 5.2 b och 5.5, ska tolkas så, att det ankommer på en medlemsstat – som har infört ett system med avgifter för privatkopiering som erläggs av tillverkaren eller importören av medier för mångfaldigande av skyddade verk, och inom vars territorium skadan uppstår för upphovsmännen genom att köpare bosatta där använder deras verk för privat bruk – att säkerställa att dessa upphovsmän faktiskt erhåller den rimliga kompensation som är avsedd att ersätta dem för denna skada. Enbart den omständigheten att en yrkesmässig säljare av utrustning, apparater eller medier för mångfaldigande är etablerad i en annan medlemsstat än den där köparna är bosatta saknar betydelse för denna skyldighet att åstadkomma ett visst resultat. Det ankommer på den nationella domstolen att, för det fall det är omöjligt att säkerställa att den rimliga kompensationen uppbärs från köparna, tolka sin nationella rätt så, att denna kompensation kan uppbäras från en betalningsskyldig som uppträder som näringsidkare.

Underskrifter